

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.103/2012/6.szám

A Kúria a dr. Túri Edit ügyvéd által képviselt felperesnek a Kacsskóné dr. Újfalusi Valéria ügyvéd által képviselt alperes ellen közös megegyezés érvénytelenségének megállapítása iránt a Szolnoki Munkaügyi Bíróság előtt 2.M.745/2010. szám alatt indított és a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.977/2011/4. számú, 2011. október 13-án kelt ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2012. szeptember 24. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.977/2011/4. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 30.000 (harmincezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget, amely magában foglalja az ÁFA-t.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen a magyar államnak külön felhívásra 131.100 (Százharmincegyezer-száz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes 25 évig állt az alperes alkalmazásában, 20 éven keresztül a n.-i kirendeltség vezetője volt. A kirendeltségen Á. J.-né és G.-né P. M. pénztáros beosztásban végezték munkájukat. A felperes munkaköri leírása szerint „felelős az általa vezetett kirendeltség tevékenységéért, az ott lévő vagyon biztonságáért,

pénzforgalom, az ügyvitel és számvitel rendjéért... A kirendeltségen a nem általa ellátott munkakörökben ellenőrzési kötelezettsége van, amelyek elvégzéséről írásos feljegyzést kell készíteni."

Az alperes a pénz- és értékkezeléssel kapcsolatos szabályokat 2007. október 10-től hatályos Ügyvezető utasításban szabályozta, amely a pénzkézeléssel kapcsolatos feladatok körében meghatározta a 3.1 pontban, hogy munkanapokon házi pénztár zárás történik, a pénztárban ténylegesen meglevő záró pénzkészletnek meg kell egyeznie a pénztári jelentésben szereplő záró pénzkészlettel. A rögzített pénzkészlet meglétét a pénztáros és a pénztárellenőr aláírásával igazolja. Pénztáros bármilyen okú helyettesítése esetén pénztár zárást és átadást kell végezni. A házi pénztárban lévő pénzt, értékelte bizonylatokat, nyilvántartásokat a helyettesnek, illetve utódnak át kell adni, az átvevőnek az értékek teljességéről meg kell győződnie. A pénztárzárlatnál, átadásnál jelen kell lennie s a jegyzőkönyvet alá kell írnia az átadónak, átvevőnek, ellenőrnek.

Az egység vezetőjének ellenőrzési kötelezettsége körében a szabályzat rögzíti azt is, hogy az egységvezető kötelessége a házi pénztár rendjét ellenőrizni, ennek ki kell terjednie a pénz és értékkezelésre is.

A 2010. június 30-án készült pénztárjelentésen, melyben a záró pénzkészlet címletjegyzéke került rögzítésre, darabszámba, illetve összértékben, a pénztáros G.-né P. M., ellenőr a felperes volt. Ügyszinten a szeptember 3-i pénztárjelentés készítésekor a szeptember 14-i és szeptember 16-i pénztárjelentéskor is a felperes látta el a pénztár ellenőri feladatokat. A pénztárosok közötti átadás-átvételi pénztárzáráskor és a napi pénztárzárásokkor a kirendeltségen az a gyakorlat alakult ki, hogy ténylegesen csak a pénztárban lévő pénzkészlet került megszámlálásra, a trezorban levő különböző címletjegyzékű pénzről egy házi nyilvántartást vezettek, amelyben rögzítették a trezorban elhelyezett pénzt címlet szerint és ha abból valamilyen pénzfelvétel történt, akkor ezen feljegyzésen közölt adatokat módosították, a pénztárzáráskor a feljegyzésben szereplő összeget meglevő készpénzként fogadták el. Erről a gyakorlatról a felperes is tudott, az általa végzett számlaellenőrzések is ily módon zajlottak.

A 2010. szeptember 17-én a kirendeltségen pénztárosként Á. J.-né, pénztárellenőrként a felperes végezte a munkáját és a pénzkészlet teljes körű tényleges megszámlálása alapján 400.000 forint készpénzhiányt állapítottak meg. A 2010. szeptember 20-án folytatott vizsgálat során kiderült, hogy a napi pénztárzárás alkalmával a pénztárban lévő pénzt megszámlálták, azonban a pánccelszekrényben lévő nem. A hiány kivizsgálása során

jegyzőkönyvet vettek fel, G. B.-né H. É. jelenlétében behívta a felperest és ennek során a felperes kijelentette, hogy sajnálja a történeteket és elismerte, hogy a munkavállalóktól nem követelte meg az ügyvezetői utasításban leírtak szerinti pénzkezelést és azt maga sem ellenőrizte.

A felperes egy nyilatkozatot írt, amelyet diktáltak számára és ebben a keletkezett pénzhiány miatti felelősségét teljes egészében elismerte, a kár reá eső részének megtérítését vállalta, majd a közös megegyezéssel történő jogviszony megszűnése tárgyában alperesi részről történt felajánlást elfogadta és ezt írásban rögzítette. Az alperes kinyilvánította azon véleményét is - figyelemmel a pénzkezelési szabályok felperesi részről történő megszegésére -, hogy amennyiben a felperes nem kívánja közös megegyezéssel megszüntetni a jogviszonyát, úgy ellenkező esetben a munkáltató a rendkívüli felmondás lehetőségével él.

A felperes a kártérítésre vonatkozó nyilatkozatára rájegyezte, hogy elfogadja munkaviszonya közös megegyezéssel való megszüntetését. A munkaviszony megszűnésének napját alperesi képviselő és felperes együttes aláírásával igazoltan 2010. október 31. napján határozták meg.

Egyébként Á. J.-né és G.-né P. M. munkaviszonya is 2010. október 31. napján közös megegyezéssel megszűnt.

A felperes 2010. október 15-én alpereshez címzett nyilatkozatában vitatta a közös megegyezéssel való jogviszony megszűnésének jogszerűségét alaki és tartalmi hiányosságokra hivatkozva és az alperesi elutasító döntést követően keresettel fordult a munkaügyi bírósághoz, amelyben annak megállapítását kérte, hogy alaki és anyagi szabályok megsértésével szűnt meg a jogviszonya, ezért az Mt. 100. § (4), (5) és (6) bekezdésének alkalmazásával kérte járandóságainak megfizetésére alperest kötelezni. Vitatta kártérítési kötelezettségét is, mert nem pénztárosként dolgozott, így az objektív felelőssége nem állt fenn a hiányért.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

A Szolnoki Munkaügyi Bíróság 2.M.745/2010/19. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 134.000 forintot és ezen összegnek 2010. szeptember 30-tól a kifizetésig minden naptári félévre a naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatot. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Az alperest le nem rótt eljárási illeték megfizetésére kötelezte, illetve megállapította, hogy az illeték túlnyomó többségét a magyar állam viseli. Ezen túlmenően a felperest az alperes javára perköltség fizetésére is kötelezte.

Ítéletének indokolásában a munkaügyi bíróság idézte az Mt. 87. § (1) és (2) bekezdését és megállapította, hogy a 2010. szeptember 20-án kelt nyilatkozatban foglaltak alapján az alperes és a felperes között a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére megállapodás jött létre, a nyilatkozat tartalmazza a felperes azon akaratát, hogy elfogadja a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetését, amely megfogalmazás nyilvánvalóan arra utalt, hogy az alperes részéről a közös megegyezéssel jogviszony megszüntetésére vonatkozóan ajánlat hangzott el. Az alperes jogviszony megszüntetésére vonatkozó szándéka egyértelműen megállapítható a nyilatkozatban, ezt a szándékot támasztja alá az is, hogy a nyilatkozatban rögzítésre került a megszűnés időpontja is, mely időpontra vonatkozóan felperes és alperes is aláírásával erősítette meg a dátumot. A nyilatkozat alaki hibában nem szenved, de tartalmánál fogva is tükrözi a felek szándékát.

A felperes arra is hivatkozott, hogy a nyilatkozatot nem szabad akaratából tette, őt alperes a nyilatkozat aláírása érdekében fenyegette, szankciókat helyezett kilátásba, illetőleg nem tárt fel előtte a vizsgálat megállapításait, a kollégák nyilatkozatait, nem hallgatta meg az ügyre vonatkozóan és nem adott lehetőséget számára a döntés átgondolására. A kár megfizetésére vonatkozóan megtévesztette. A munkaügyi bíróság a felperes ezen kereseti kérelmét az Mt. 7. §-a szerinti megállapodást megtámadó nyilatkozatként vizsgálta. A felperes előadását e körben, nevezetesen hogy nem ismerhette meg a vizsgálat megállapításait, nem rendelkezett kellő információval, nem tudta végiggondolni döntés előtti helyzetét, nem fogadta el, értékelve az erre vonatkozó tanúvallomásokat.

A felperes kártérítési felelősségét vizsgálva a bíróság megítélése szerint a felperes részéről pénz, értékpapír vagy egyéb értéktárgy kezelés nem történt, így az e körben keletkezett hiányért való kártérítési felelőssége sem állhatott fenn. Ezért a kártérítési felelősség megállapítását az Mt. 166. § (1) bekezdése, illetve 167. § (1) és (4) bekezdése alapján érvénytelennek tekintette. Erre figyelemmel rendelkezett a felperes által már kártérítésként megfizetett 134.000 forint visszafizetéséről az Mt. 159. §-a szerinti kamat megállapítása mellett.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Bíróság 4.Mf.20.977/2011/4. számú ítéletével a munkaügyi bíróság ítéletének nem fellebbezett részét - az alperest terhelő kártérítés címén fizetett összeg visszafizetése - nem érintette, fellebbezett részét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság ítéletének indokai szerint téves felperesnek az

az álláspontja, hogy a felek között nem jött létre írásbeli megállapodás a munkaviszony megszüntetésére vonatkozóan, illetőleg az alperesnek erre irányuló nyilatkozata nem került írásbafooglalásra. A felek akaratát írásbafooglalták, amelyből kiderülnek a megállapodás lényeges tartalmi elemei, így a munkaviszony megszűnésének ténye, annak jogcíme és időpontja. Helyesnek találta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását a jognyilatkozat megtámadására vonatkozó részében is. Az alperes nem tévesztette meg a felperest, amikor vele a munkaviszony közös megegyezéssel megszüntetésére vonatkozó nyilatkozatot aláíratta. A kirendeltségnél megsértették a pénzkezeléssel kapcsolatos ügyvezetői utasítást, a helytelen gyakorlatról a felperes tudott, ő maga is részese volt annak, ebben a felelősségét el is ismerte. Az a tény, hogy a kár megtérítésére az alperes jogellenesen kötelezte, nem jelenti azt, hogy a szabályszegés miatt nem kerülhetett volna sor akár rendes, vagy rendkívüli felmondással munkaviszonyának megszüntetésére. Az alperes azt nem ismerte el, hogy büntetőeljárással fenyegette volna a felperest, sőt 2010. október 20-i levelében kifejezetten arról tájékoztatta, hogy a pénztárhiányt nem tekinti bűncselekményből eredőnek. Az alperesi nyilatkozattal szemben a felperes a büntetőeljárással való fenyegetést nem bizonyította. A megyei bíróság azt is megállapította, hogy a felperesnek a tények ismeretében elegendő ideje volt ahhoz, hogy megfontolja a munkaviszonya megszüntetésével kapcsolatos nyilatkozatának megtételét, illetve aláírását. A hiány 2010. szeptember 17-én derült ki, az ezzel kapcsolatos vizsgálat lefolytatására szeptember 20-án került sor. A felperesnek, mint vezetőnek - a vizsgálat eredményének ismerete nélkül is - tisztában kellett lennie a pénzkezelés szabálytalanságaival. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyes jogi indokaira való utalással helybenhagyta.

A megyei bíróság ítélete ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján, annak az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedően kérte hatályon kívül helyezését és a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását.

A felperes felülvizsgálati kérelmének indokolásában hivatkozott a Pp. 206. § (1) bekezdésére és a 270. § (1) bekezdésében írtakra, valamint arra, hogy a Legfelsőbb Bírósági Polgári Kollégium Munkaügyi Szakág jogegységi tanácsa a 258. számú elvi határozatában kimondta, hogy a Ptk. rendelkezése alkalmazható munkaviszonyból származó jogvita elbírálásánál, ha a kérdésről az Mt. nem rendelkezett és a Ptk. alkalmazása munkajogi elveket nem sért. E feltételek a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére irányuló szerződésnél a Ptk.-ban rögzített szerződés létrejöttének feltételei fennállnak-e, azaz a

jognyilatkozat visszavonása előtt az arra jogosult jognyilatkozatát visszavonta-e. A felperes munkaviszonyának megszüntetése alaki hiányosságban szenved - a felperesi álláspont szerint - melynek következménye a jogellenes munkaviszony megszüntetésének megállapítása. Alaki kötöttséget ír elő a jogszabály mind a munkaszerződés megkötésekor, mind módosításakor, mind a munkaviszony megszüntetésére vonatkozó nyilatkozatoknál. Így az ilyen nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni, illetve abba belegondolni olyan jognyilatkozati tartalmi elemeket, amelyeket tényszerűen nem foglaltak írásba.

Idézte a felperes a felülvizsgálati kérelme indokolásában a Ptk. 199. §-ában és 205. § (1) bekezdésében írt rendelkezéseket. Ez utóbbi szerint a felek akarátát a jogviszony megszüntető okiratnak egybehangzóan és kölcsönösen kellett volna kifejezni, tartalmazni. Ez a jelen esetben azonban nem állapítható meg, így közös megegyezéssel való megszüntető nyilatkozat érvényesen a felek között nem jött létre. A jognyilatkozat csak a felperes egyoldalú kijelentését tartalmazza, azt az alperes írásban nem fogadta el.

Ezen túlmenően idézte a felperes az Mt. 6. § (2) bekezdésében és az Mt. 87. § (1) bekezdésében írt rendelkezést. Álláspontja szerint csak és kizárólag írásbeli munkáltatói ajánlat képezhetette volna a vizsgálat tárgyát a közös megegyezést illetően, ugyanis a szerződésre vonatkozó ajánlatot ugyanolyan alakban, formában kell megtenni, amelyet a jogszabály a szerződésre kötelezően előír. Ilyen írásbeli ajánlatot pedig a felperes nem tett.

Hivatkozott a felperes arra is, hogy az írásbeli nyilatkozatát nem szabad akaratóból tette, az alperes a nyilatkozat aláírása érdekében fenyegette, olyan szankciókat helyezett kilátásba, amelyek nem voltak jogszerűek. Jogi álláspontja szerint iratellenes, sérti a kereseti kérelemhez kötöttség elvét az, hogy a megyei bíróság által kifejtett indok szerint a felperessel szemben a szabályszegés akár rendes vagy rendkívüli felmondás alapjául is szolgálhatott volna. A másodfokú bíróság indokolását e részében jogszabálysértőnek tartja, mivel a munkaügyi bíróságon csak és kizárólag a közös megegyezés jogszerűség volt a per tárgya, nem volt kereseti kérelem arra vonatkozóan, hogy a felperes valóban megszegte-e a kötelelességét. Bizonyítási eljárást nem folytatott le arra nézve, hogy valóban megtörtént-e a felperesi oldalról munkáltatói utasítás megszegése. Bizonyított tény, hogy a felperesnek az alperes diktálta a jogviszonyt megszüntető nyilatkozatot, amit leírt és aláírt. Az alperes egymás után két nyilatkozat megtételére szorította a felperest. Először egy nyilatkozatot irattatott vele alá, amelyben a pénztárhiányért való felelősségét elismerte és vállalta a kár megtérítését, ezzel kapcsolatban pedig a bíróság jogerősen megállapította, hogy a felperest a pénztárhiányért felelősség nem terhelte. Ennél fogva a

felelősség elismerésére és a kár megtérítésére vonatkozó nyilatkozat érvénytelen, semmis, jogszabályba ütközik.

A következő felperesi jognyilatkozat pedig kifejezetten a fentiekben részletezett nyilatkozaton alapult. A pénztárhiány miatti meghallgatáson az alperes alaptalanul súlyos jogkövetkezmények kilátásba helyezésének súlya alatt íratta alá a felperessel a jognyilatkozatot, amelyet részére diktáltak. A kötelezettségvállaló nyilatkozata semmis, érvénytelen, arra hivatkozni sem lehet, tehát nem lehet értékelni azt sem, hogy ezen alapul a jogviszony megszüntetésére vonatkozó nyilatkozat is.

Hivatkozott a felperes a BH 2001.340. számú eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság által kifejtett jogi álláspontjára, amely szerint a munkaviszony megszüntetésének módja tekintetében az azonnali döntésre való felszólítással a munkáltató olyan helyzetet teremt, amely alkalmas arra, hogy az a munkaviszony megszüntetésének jogi feltételeiben járatlan munkavállalóra kényszerítően hasson és az e magatartás folytán létrejött megállapodás érvénytelen.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a másodfokú bíróság ítéletének hatályban tartását kérte.

Felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes arra hivatkozott, hogy nem vitás tény, miszerint a nagykörűi kirendeltségen 2007. szeptember 13-án a pénztár átadást szabálytalanul végezték el, sorozatosan nem tartották be a pénz- és értékezelési szabályokat. Alperesi álláspont szerint humánusan járt el akkor, amikor a felperesnek és munkatársainak felajánlotta a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetés lehetőségét. A felperes és az alperes által aláírt nyilatkozat megnevezésű okirat a felek munkaviszony megszüntetésre irányuló félreérthetetlen és valódi szándékát, akaratát tartalmazza a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére vonatkozóan, amely nyilatkozat az Mt. szerint előírt írásbeliségnek megfelel és a lényeges tartalmi elemeket tartalmazza. Idézte az alperes a Ptk. 218. § (1) bekezdésében írt rendelkezést és hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság Mfv.II.10.907/1997. számú eseti döntésében kifejtett azon jogi indokokra, hogy adott esetben a kötelező alakiség nélkül a felek kifejezett szándékuk szerinti eljárása esetén a munkavállaló utóbb formai jogellenességre hivatkozva anyagi igényeket nem támaszthat a munkáltatóval szemben. A megfelelő alakszerűség hiányában is a munkaviszony a felek által megjelölt napon és módon megszűnik, amely utólag nem minősíthető jogellenesnek.

A felperes hivatkozott arra is, hogy a nyilatkozatot nem szabad akaratából, hanem fenyegetés hatására tette. Ez a felperesi állítás valótlan, a lefolytatott bizonyítási eljárás során megállapításra

került H. É. tanúvallomása alapján, hogy a vizsgálatról készült jegyzőkönyvet a felperes elolvasta és ezzel kapcsolatos álláspontját is kifejtette. Több vonatkozásban is megszegte a felperes a munkaviszonyból eredő kötelezettségeit és a kötelezettségszegések súlyuknál fogva megalapozták volna a rendkívüli felmondást. Ennél fogva az alperes a rendkívüli felmondást jogszerűen helyezte kilátásba, ezen magatartás önmagában nem minősül fenyegetésnek.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el a Pp. 274. § (1) bekezdése szerint.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelem elbírálása során az abban megjelölt jogszabálysértés keretei között kellett értékelnie mindkét fokú bíróság eljárását, azt, hogy betartották-e az eljárásjogi szabályokat, illetve érdemben az anyagi jogi szabályok megfelelő értelmezésével hozták-e meg döntésüket a bíróságok.

A felperes lényegében a Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. E szerint a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli és meggyőződése szerint bírálja el.

Ezzel összefüggésben rámutat a Kúria, hogy eljárásjogi szabályok megsértése alapot adhat a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, azonban, ha olyan eljárásjogi szabálysértés nem történt, amely az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással lett volna, a meghozott határozatot a felülvizsgálati eljárásban a Kúria hatályában fenntartja. Csak amennyiben a bírósági ítélet tényállása iratellenesen kerül megállapításra, vagy okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó módon történt a bizonyítékok mérlegelése, akkor van mód az eljárásjogi jogszabálysértések megállapítására, ugyanakkor ilyen jogszabálysértést az ügy érdemi elbírálása során a másodfokú bíróság nem követett el.

A felülvizsgálati kérelemben a felperes törvénysértést a másodfokú bíróság részéről kizárólag a bizonyítékok téves mérlegelésében, értékelésében találta megvalósultnak, ezt azonban a Kúria nem találta megállapíthatónak, a felülmérlegelésre indok nem volt.

Helyesen hivatkozott a felperes a felülvizsgálati kérelmében arra, hogy nem vitás, miszerint a Munka Törvénykönyvében nem szabályozott kérdésben a Polgári Törvénykönyv rendelkezései alkalmazhatók, ha az a munkajogi elveket nem sérti. Ehhez képest a munkajogi szabályok szerint a jogviszony megszüntetéséhez alaki követelményként kizárólag az írásbeliséget fűzi. Az, hogy az írásbeliség tartalma

miként alakul, arra vonatkozóan a Ptk. 207. § (1) bekezdésének figyelembevételével kellett a bíróságoknak a szerződés, illetve nyilatkozat tartalmát értékelniük. Ezen rendelkezés kimondja, hogy a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kell. Semmiféle egyéb más, alakisághoz fűződő rendelkezés a munkajogi megállapodásokat, akaratnyilvánításokat illetően nincs.

A jelen jogvitát képező közös megegyezéssel megállapodást tartalmánál fogva a Ptk. 207. §-ának alkalmazásával is helyesen értékelték az eljáró bíróságok. Azért, mert azt külön a munkáltató nem írta alá, emiatt legfeljebb a munkáltató vitathatta volna annak tartalmát, maga a felperes aki azt saját kezűleg aláírta, nem.

A fenyegetettséggel kapcsolatosan a szerződés érvényességét illető megtámadási okot is vizsgálva helyesen jutott mindkét fokú bíróság arra a következtetésre, hogy az eset összes körülményeit mérlegelve és értékelve nem lehetett azt kifejezetten megállapítani, hogy a felperes kényszer hatása alatt tette volna meg nyilatkozatát. A felperes az általa elkövetett szabályszegést maga is elismerte - és nem csak a hiány tényét - és a szabályszegésével olyan helyzetet teremtett különösen arra tekintettel, hogy azt folyamatosan, nem csak a bekövetkezett hiánykor követte el, hogy ezen folyamatos magatartása miatt lehetetlenné vált annak felderítése, hogy mikor, hogyan, ki által, kinek a magatartására vezethető vissza a trezorban keletkezett hiány. A felperesnek a nyilatkozata megtétele előtt, miután tisztában volt saját ellenőrzési feladatainak elmulasztásával, értékelnie kellett azt, hogy milyen következményekkel járhat a munkakörébe tartozó kötelessége megszegése és mi lesz esetlegesen annak jogi következménye. Így akaratát befolyásoló fenyegetésként nem hivatkozhat arra, hogy az alperes esetlegesen kilátásba helyezett egy rendkívüli felmondást.

A Kúria rámutat arra, hogy a felperes a közös megegyezéssel munkaviszony megszüntetésre utaló nyilatkozatát nem amiatt tette meg, mert a fennálló hiánnyal kapcsolatosan elismerő nyilatkozatot tett, jóllehet e körben a bíróságok által helyesen kifejtett indokok szerint - amely a felülvizsgálati eljárás tárgyát nem is képezte - a felperest, mint nem pénztárosi munkakörben dolgozót, nem terhelte objektív felelősség a pénztárhiány miatt, nem alapozta a nyilatkozatot, hanem az általa is elismert kötelezettségszegésre. Ebből a szempontból pedig így az anyagi felelősségét elismerő jognyilatkozatának nincs jelentősége.

Mindezen indokokra figyelemmel a Kúria az érdemben, indokaira is kiterjedően helytálló másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pervesztes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles perköltséget fizetni az alperesnek.

A Kúria a felperest felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére kötelezte figyelemmel arra, hogy költségkedvezményre irányuló kérelmet a felülvizsgálati eljárásban nem terjesztett elő, vagyoni helyzetével kapcsolatos igazolásokat nem csatolt, ezért a Pp. 359/A. §-a alapján írt költségkedvezmény feltételeinek vizsgálatára a Kúriának nem volt módja. A felülvizsgálati eljárás a rendkívüli jogorvoslatok körébe tartozik. Az egyes jogorvoslati eljárások egymástól elkülönülő, önálló illetékköteles eljárások. Mindezekre figyelemmel köteles a felperes az illetéket megfizetni a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés f) pontja alapján, amelynek mértéke az 1990. évi XCIII. törvény 50. §-án alapul figyelemmel arra is, hogy a felperes a felülvizsgálati kérelmét 2012. január 1-jét követően terjesztette elő.

Budapest, 2012. szeptember 24.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:

kúriai tisztviselő